

Ն Ե Ղ Ո Ս

Սրբագա՛ն Նեղոս, ո՛վ ծիրանաւոր,
վէտ ի վէտ՝ մինչեւ ոտքերդ իջնող
վառ պատմութեանով, գոր եկան բոլոր
իշխանք համբուրել, յուզել դող ի դող...

Տիտանեա՛ն Նեղոս, որ դարերն ի վար
կը սահիս կ'երթաս՝ առանց անցնելու,
Օղակներուն մէջ շղթայիդ՝ երկար
Սեղմած պահելով կեանքը՝ քե՛զ հլու...

Նեղո՛ս հեշտութեան, Նեղո՛ս պաշտամանց,
Դո՛ւն խորհուրդ բեղուն եւ դո՛ւն լուռ դաշներգ...
Շուրջըդ ամէն բոյս, անասուն ու անձ
Շունչէդ շունչ մըն է, ընդերքէդ՝ ընդերք...

Ալիդ՝ արմաւենին կը հանէ երկինք
Եւ կը ծաւալէ ցանուած դաշտը գա՛յն.
Քե՛զ աւագը քեւ, բուրգերն են ըստինք.
Բամպակը՝ կաթիդ փրփուրն է միայն...

Ուղտերը քեզմէ, անապատին մէջ,
կը սորվին քալել վեհընթաց ու լուռ.
Քեզմով լի սափոր՝ կանայք ուղղամէջ
Իրենց շուրջը քե՛զ կը թափեն բուռ-բուռ...

Ու ըսե՛լ, ըսե՛լ, հայր ու մայր Նեղո՛ս,
Որ ժամանակին մէջ թաղուած անթիւ
Քուրմեր ու մոգեր քեզ դիտեր են հոս,
Քեզ երգեր են միշտ երկիւղիւ, ահիւ...

Ըսե՛լ քէ կարծեր են քեզ նո՛յն յաւիտ,
Մինչ շիթ մը չունիս տետղ մէկ վայրկեան,
Մինչ, յաւիտ մանուկ, կը բերես քեզ հետ
Հեռուէն՝ միշտ նոր տարրեր գորութեան...

Ըսե՛լ, շինարա՛ր, թե՛ լեռ մ'ահաւոր,
 Լեռը քեզ ծընող, կը քանդես անվերջ
 Ու կ'երթաս, խելառ, փորոտիքն անոր
 Տարածել, լուծե՛լ ովկիանին մէջ...

Ըսե՛լ թե՛ ուժիդ խորհուրդը անհուն
 Միայն վազք, վատնում, կորո՛ւստ է միայն...
 Թե՛ մահը լերան՝ կեանքն է դաշտերուն...
 Թե՛ մահն ու կեանքը բառե՛ր են ունայն

Եւ թե՛ կայ՝ սակայն՝ էութիւն, Աստուած...
 Ըսե՛լ, ո՛վ Նեղոս, թե՛ Անկէ կուգան
 Ալիքդ ու խոհերն այս մեծատարած...
 — Ըսե՛լ այս միայն, Նեղո՛ս սրբազան,

Նեղո՛ս ալեւոր ու ծիրանաւոր,
 Նեղո՛ս ներուսման, ներդաշնաւորման,
 Լուսեղ հաւատփի դուն աղբի՛ւր պղտոր,
 Գետի՛ն գիտութեան, դուն գե՛տ անսահման...:

ՎԱՀԱՆ ԹԷՔԷՆԱՆ

Գահիրէ, 10-1-1925

